

Què ha passat a Omnium?

written by Jaume Gras i Bartrolí | 27 de gener de 2022

El senyor Cuixart i els seus col·legues de l'actual Junta d'Òmnium Social estan ara més decidits a fer proclames de desobediència a la Justícia Espanyola en relació amb la llengua castellana imposada a les nostres escoles. Ben fet. De tota manera ja signariem molts que a tots els centres escolars de Catalunya es mantingués aquesta proporció. Especialment els de secundària, a la Universitat i a les escoles professionals. La decisió de l'estament judicial de l'Estat espanyol serveix per enderrocar la immersió lingüística, una política molt alabada per l'autonomisme oficial, però que els governs regionalistes no han tingut mai el valor ni la determinació de fer complir a tots els seus treballadors. Pel que sembla, tot era feliçment voluntari, no fos cas que...

La reforma del primer estatut promogut pel Tripartit ha servit finalment per això, davant de la passivitat i el *coitus interruptus* dels partits. Tot indica que hi havia un pla per crear les condicions favorables i poder desballestar l'escola catalana abans que, algun dia, algun govern hagués estat més valent per fer complir la llei als professors díscols castellans que, ara, després de tanta *sanfasón*, ja deuen ser legió.

Parlaven d'Òmnium, des del gener del 21 Òmnium Social, i la seva procacitat retòrica. Si el senyor Cuixart diu ara el que diu en relació amb la desobediència és perquè sap que els toca fer el paper combatiu i perquè, en aquest cas, la seva valentia servirà per ben poca cosa. En la Catalunya autonòmica aquesta funció ha estat una feina recurrent perquè se sap perfectament que el govern de torn s'adaptarà al que digui el gran poder central amb l'únic objectiu de no buscar-se més problemes i mantenir els seus privilegis autonòmics, per molt migrants que siguin més enllà dels honoraris.

La preocupació principal del molt honorable president Aragonés i la seva petita cort de "processistes", és rumiar com fer-s'ho venir bé per acatar la sentència sense que la sang no arribi al riu. Els mitjans de comunicació de superfície ja els hi donaran un cop de mà i faran breu l'agonia de la immersió amb el silenci selectiu.

De tota manera, els polítics miraran de quedar una mica bé amb els electors que finalment són els qui faciliten, per ara, per raons de confiança "nacional", el privilegi de ser els governants del gueto. Sovint aquesta és la manera de fer de l'autonomisme republicà i dels regionalistes. Ho tenen ben après i ho dominen a la perfecció. La mecànica que l'autonomisme ha emprat sempre per entabanar els "bonshomes" catalans sempre ha estat idèntica davant d'Espanya. Primer fan veure que estan molt enfadats i apel·len a la justícia còsmica –no a l'espanyola, com és lògic, que finalment és la que ens jutja i fa les grans polítiques d'Estat. Més tard, un cop superada la queixa, fan creure que tots els embats s'han de resoldre amb l'astúcia i amb la capacitat de fer política, en majúscules. Això sí, tots ben junts per la causa triada, i amb l'acompanyament indestriable de molta xerrameca i victimisme. Aquesta és la filosofia de la famosa Taula: allargar l'agonia i diluir el dol. No són ni cures pal·liatives.

En aquestes circumstàncies ambientals i per completar el cercle, intervenen les entitats socials –diuen– Òmnium Social i l'Assemblea, que són les que els hi organitzen finalment les manifestacions per canalitzar la ràbia de la gent i conduir-ho novament tot a la via morta. Com sempre. Uns actes expiatoris molt civilitzats, sense llençar cap paper a terra, que serveixen per justificar la imminent rendició i cremar les poques energies que encara els hi queden als bonshomes. És la fraudulenta tàctica del Tsunami que fou descoberta amb estupor per centenars de milers de catalans després de la sentència ignominiosa contra els processistes. Sempre fan el mateix.

Per cert, ens costa d'entendre perquè ara el senyor Cuixart

s'atreveix a demanar la desobediència als polítics i funcionaris davant la justícia hispana. Recordem que ell –també la resta dels jutjats– va tenir l'oportunitat de fer-ho a Madrid durant el judici. Algú els va aconsellar malament però el cert és que no va tenir el valor de fer l'ús decidit i pertinaç del català davant l'Estat. Per entendre'ns, el rei quan venia a Catalunya, també parlava una estona en català.

Com és que fou tan educat, tan obedient, tan poc conflictiu i va desapropiar el “momentum” que li oferia el judici per donar valor polític a la llengua catalana? Quin problema afegit representava parlar amb la llengua pròpia del país que és l'única que es parla, sempre, sempre, sempre, a totes les manifestacions que ell mateix i la seva entitat convoca? Jo no l'he vist mai dirigir-se en castellà al milió de persones que l'aclamaven.

Les concentracions que donaven força i energia al moviment independentista es feien, i es fan sempre fins ara, des de la catalanitat més absoluta del país. També ho feia el Tsunami. Que jo sàpiga no hi havia una finestra de convocatòria en castellà. A Madrid, encara no sabem per què, no van seguir aquest criteri. Tot i això, la llengua castellana no li va estalviar ni la humiliació ni un dia de presó.

Algun dia el senyor Cuixart ho haurà d'explicar amb arguments sòlids. Ho esperem. Com ho haurien de fer la resta d'encausats, amb l'excepció dels qui es van posar en mans d'advocats unionistes per raons tècniques, deien. Tot un símbol del garbuix i les impostures existents a la política catalana després de quaranta anys de tan col·leguisme autonòmic. Aquests, per mi, no cal que ens expliquin res.

Com també haurà d'explicar millor perquè en plena pandèmia, el gener del 21, l'entitat va modificar amb tanta alegria i sense debat públic previ amb els milers de socis que confiaven, quan se'n van fer, i encara s'ho pensen que aquesta era una entitat que defensava, p r e f e r e n c i a l m e n t, la llengua i

la cultura del país i no la retòrica de la infinitat de les lluites compartides. Una llengua i una cultura perseguida i menyspreada durant segles per l'Espanya castellana. Això sí que va de democràcia. Com ho va també obrir un procés electoral per substituir el president ben participatiu i no designar l'hereu per l'article 15.

Qui predica i no practica no edifica gens ni mica, deia molt encertadament un rector d'una parròquia de les muntanyes de Collserola, no fa pas gaires anys.

En aquest cas, tenia tota la raó del món.